

mitme läest leiba. Sest siis tuli, et Matsi läsi häästi läis ja isa paremini. Ei ta olnud laa raiskaja. Kui linna läks lüa-koormaga, ei kulutanud palju raha, homiku söi kodu kõhu täis, lõunaks pani sikkuleiba koti, sai ta wahete wahel sakste juures, kellele lunde müüis, kõhu-täie ja kui mõni lord juhtus, et kõht hakkas tühjaks saama, siis arwas: „eks ma wõi launatada! timplaiaft ommeti ei saa enam kui suutäie, — parem ootan; tean, et kodu süa saan!“ Mats ruttas siis aga koju poole ja seal ema ootas ammu leemega. Oli laa wanal lejel tarf nõu, et nõnda tegi: sest, kes kodu saab, mis tarwis lähäb, käib teed liiveste, ei lähä kõrtsidesse; tuleb tühja kõhuga koju, sööb, räägib selge peaga, mis näinud, ja on omastele rõõmiks; aga kes kodu ei saa süa, otsib kõrtsi ja müüd teate ise: toob niisugune koju arwaste täie kõhu, isa täie pea, möllab, sajab ja teeb omastele tüli ja waewa. — Naesed, noorilud! lugege seda weel lord! —

Mats ei olnud mite ahne ega kopila-kummar-daja, aga ei ta wisanud raha ära; ostis tarwiliisi asju, iseäranis muretses ema eest õige lapse wiisil, omale ostis nuge ja muud tööriistu. Müüded ihu peal olid taal isa terwed ja puhtad, et küll mite uhled ega liig kallid. Kes teda nägi, pidi tunnustama, et oli wiisakas pois. Jah oli tõestel Oli truuw töötegija aga töö juures ei unustanud

palwet, pühitfes pühapääwa ilufaste, läks siis emaga kiriku, pärast lõunat luges emale peatilli wana Piibli raamatu seest, mis weel isast oli järeljäänud ja pani siis tähele, mis ema kõneles sest mis ta eluuega näinud, head ja turja. Wiimaks luges ta nädala teenistust, andis ema käte ja oli rõõmus, kui nägi, et raha oli kaswamas ja Sumala õnnistus tunda südames ja firustus. — Rõõmu wahete tuli ommeti Matsile wahest la pahandus ja kurwastus. Oli kurb, kui nägi, et mõnes linna majas hakati teiste läest lunde ostma, ja tema lauba nagu peeti alwaks. Oli kurb, kui tutwal kohal arwas wiimfed luad müüdnud saama, aga böldi: „Lunde meil on, 'p ole tarwis!“ See tuli mitu lorda sest, et uus kõogitüdrul oli wõetud, kes Matsi ei tunnud. Aga tema waene raul ei teadnud, et tüdrukutega wõib seefama lugu olla, nagu särgiga — pead aga jälle wahetama! See oli poisil teadmata ja oli siis suures mures, et pärast luad olnud sandid. Aega mööda sai teenijate asjast selgemat aru ja siis ta 'p hoolinud enam tüdrukute tigidusest, waid arwas: „eks naad ole aga inimesed! kui falsad neid angutanud, et leeme tuli-soola-fels ehk muudu paha teinud, — noh siis ise angutawad, kes aga ete tuleb: lüa-poiisi, loera ehk kasssi. Olgu peale!“ — Suureks meele pahandamiseks oli Matsil weel teine asi. Ta tundis kõit puud küla-